katte ja toit alwaks nende ees, ja nemmad öhkasid ennam nüüd, kui enne. Ka ollen ma näinud, et pehme leiwaiwannem itka keigetiggedamaks saab petud. Sest temma al siggib holetus; ja mis pehme siis pole sannaga ütleb, kurri innimenne keige wähheminne kannatab.

Kas armolinne Jummal tohhib sepärrast palio head meile tehha, sest neid innimessi on kassinaste leida, kedda helde sanna üksi tallitseb. Kes teab kuhho minna isegi ollekssin samud, kui mitte wahhest kibbe murre mind olleks juhhatand. Oh, minno lapsed! minno kallid lapsed! kuulge sepärrast, mis ma ütlen: innimeste pattud on sedda kohwa aega teinud, mis aastast aastani raskemaks jäi — agga Waggade pärrast nüüd hakkab parrem aeg tullema. Ärge tehke teie mitte omma Jummalale waewa selle eest, ja ärge olge mitte nende seltsist, kes omma pattude läbbi Tedda sundiwad, sedda parremat aega jälle ärrawotma; waid jäge nenda ellama, kui minna teid ollen öppetand! Siis ei rikko hea pölli, egga willets pölli teie meelt, ja teie sadate isse ennast ja teisi senna, kuhho minna nüüd, Jummalat kites ja tännades, läbbän.“

Senni kui ta need sannad räkis, ollid keik, teine teise järrel, pölwede peäle langend, ja temma heitis hinge, neid önnistades. Ja Liso ja Willem katsid, nuttes, temma silmad kinni.

Mo wiimne ots olgo nenda, kui Selle.
Mos. 4. Namat 23, 10.

